

LENI SARIS
Concertwals

LENI SARIS
Concertwals

Eerste druk in deze uitgave 2003

NUR 343

ISBN 90.205.2641.3

Copyright © 2003 by 'Westfriesland', Hoorn/Kampen

Omslagillustratie: Jack Staller

Omslagontwerp: Van Soelen Reclame

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

HOOFDSTUK 1

Aan de buitenkant van de kleine provinciestad waren een paar bungalows gebouwd, niet zo groot maar wel gezellig, fonkelnieuw en zonnig wit geschilderd. Een van de bungalows droeg de naam Viersprong. Dit was een verzinsel van dochter Ellen geweest, twaalf jaar oud en boordevol fantasie. Vandaar dat ze kans had gezien om van de vier smalle paden, waarvan er één zo nauw was dat je er zijdelings langs kon om aan de achterzijde van het huis te komen, vier enorme wegen te maken, die naar hun door een enorme waakhond zwaar bewaakte veste voerden. De veste bestond dus uit de aardige bungalow, en de bewaking werd gevoerd door een hondje van twijfelachtig ras, dat een massa lawaai maakte maar nooit beet. Het huis had een grasveld rondom, en midden op dat grasveld prijkte, wit geschilderd een door vader en zoon Thomas met veel moeite opgespoorde en vervoerde ouderwetse lantaarn, zo'n hoge, ouderwetse, die vroeger de straten sierde. Tot voldoening van het mannelijk deel van de familie en complete verrukking van het vrouwelijk deel, moeder, Ellen en Jolande, gaf de lantaarn 's avonds een sprookjesachtig en vriendelijk effect aan het geheel. Het was een heel rustige wijk, dus er werden geen ruitjes kapotgegooid en bovendien, ook tot trots van Ellen, hadden ze een 'heuse sloot' rond het huis.

Aangezien de brug echter beslist geen ophaalbrug was en de sloot zo smal dat iedereen er springende overheen kwam, kon dat niet als beveiliging dienst doen, maar Ellen zag het allemaal net even anders. Ze was, volgens de familie, onverbeterlijk romantisch, toen ze twaalf jaren telde. Maar kleine meisjes worden snel groot en tussen haar dertiende en veertiende jaar leefde Ellen alleen nog voor de school, het noodzakelijke huiswerk, en zodra ze thuis was, een pick-up, waarvan het geluid het huis overspoelde. Broer Wim en zus Jolande waren ook niet afkerig van popmuziek en alles wat ermee samenhang, maar zelfs zij gilden af en toe 'Stilte' of stormden Ellens kamer binnen om kortweg de pick-up, niet altijd op zachtzinnige manier, te dempen.

Aangezien Ellen zich nooit in een hoekje liet drukken, draaide het vaak op nogal wilde taferelen uit, gegil en tranen van Ellen... zoals op de bewuste zaterdagmorgen dat mevrouw Thomas wanhopig naar het plafond had gekeken en daarna naar buiten, waar haar man bezig was met het maaien van het gras. Het geluid uit Ellens kamer

was oorverdovend, bonkend, krijsend, schetterend. Het geluid werd abrupt gesmoord, en Ellen krijste: „Mama, kom eens hier... die rotjongen...”

Mama holde de trappen op en vond in Ellens kamer iets dat op een veldslag leek. De platen lagen door de hele kamer, Jolande zat rood van het lachen op de grond gehurkt en Wim en Ellen stonden als kemphanen tegenover elkaar.

„Die rotjongen...” hijgde Ellen, en ze wees beschuldigend naar haar broer. „Hij heeft m'n pick-up afgesméten, in plaats van afgezet en al m'n platen door de kamer gegooid. Wat denkt hij wel niet, die ouderwetse snert...” Ze schrok van de harde hand om haar arm. Moeder was niet mis als ze eenmaal kwaad werd.

„Dit is geen rotjongen, dit is toevallig je broer en ik wens niet dat je hem uitscheldt. Ja, ja, ik weet al dat je nooit iets mag. Dus dat verwijt kun je me besparen. Jolande, ga in plaats van zo onwijs te zitten hinniken naar je eigen kamer en jij, Wim, raap die platen op en verdwijn dan. Voor gooi- en smijtwerk hebben we je niet nodig, en je hebt met je handen van Ellens spullen af te blijven.”

„Het is Ellens eigen schuld!” Wim harkte de platen bijeen en smeed ze op een stoel, hij zag vuurrood van woede. „Er zijn hier méér mensen in huis behalve Ellen, en ze mag voor mij platen draaien, de hele dag, als het van jullie mag, maar die rot... eh... ellendige pick-up staat op z'n allerhardst, je hoort 'm kilometers in het rond en ik word er gek van. Hoe denkt u dat ik kan leren. Ik heb stapels werk, en bovendien staat die malloot meestal nog mee te dansen en zich in duizend bochten te wringen, en ze zingt nog mee ook. Nou, zingen!” De deur daverde in het slot. Jolande had de aftocht geblazen en stond in de tuin verslag uit te brengen aan haar vader.

Mevrouw Thomas keek naar Ellen, die verongelijkt bezig was met haar dierbare platen. Een blond, tenger kind met felblauwe ogen, overborrelend van energie, ook een vrolijk en gezellig kind, waar je niet lang boos op kon blijven, vooral omdat ze zelf nooit koppig bleef.

„Ellen, vind je echt dat je nooit iets mag?”

Mevrouw Thomas ruimde de laatste plaatjes op en ging erbij zitten.

„Ach, welnee.” Ellens stralende lach, die haar kleine gezicht iets bijzonders gaf, brak door. „Ik ben alleen gek op lawaai en jullie niet.”

„Met mate kunnen we het best verteren.”

Mevrouw Thomas schoot in de lach. „Ik weet wel dat dit soort

muziek jullie enorm aanspreekt, dat is met Jolande en Wim ook zo, maar die zijn gematigd in hun uitingen. Het huis dreunt niet van de kelder tot de zolder en het duurt niet uren onafgebroken. Vader en ik houden van klassieke muziek, maar ik verzeker je, als we onze klassieke platen op dezelfde manier behandelen als jij het doet met jouw geliefde platen, zouden we ze binnenkort meer dan zat zijn. Is dit nou mooi in jouw arme mishandelde oren? Het gaat niet alleen om het ritme, of wel? Niemand zegt dat je je platen niet mag draaien, maar het huis is niet geluiddicht en je hoeft die pick-up toch niet zo te laten loeien? Dat houdt zelfs de meest tolerante familie niet langer dan een halfuur uit, maar geen uren. En als Wim je dan vraagt: ‘Zet dat ding zachter, ik moet werken’, dan heb jij hem niet te treiteren door nog een harder plaatje op te zetten. Van nu af aan is het afgelopen, ik wil die voortdurende rellen niet meer. Voortaan blijf je beneden een zekere geluidsgrens. Het wordt tijd, kind, dat je je muzikale horizon ook eens iets gaat verruimen. Ik heb niets tegen jullie muziek, maar leren jullie nou niet om ook eens naar iet anders te luisteren?”

„Ik heb op het ogenblik een periode dat ik niet stil kan zitten.”

Ellen schoot in de lach. „Nee, zo erg is het nou ook weer niet. Maar als je klassieke muziek gaat zitten beluisteren, moet je echt... nou ja, lústeren, stilzitten, een uitgestreken smoel – pardon – gezicht trekken van: Zó mooi vind ik het nou. Ik begrijp niets van Bach en Beethoven, en het enige dat me weleens aanspreekt, zijn een paar dingen van Chopin. Ik hou wel van pianospel.”

„O.” Haar moeder was op weg naar de deur en bleef verrast stilstaan. „Dat troost.”

„Hoe bedoel je dat?” vroeg Ellen nieuwsgierig. „Doe de deur nog even dicht en leg het me uit. Het was niet zo maar een opmerking.”

„Nou... nee.” Mevrouw Thomas lachte zacht, een beetje verlegen.

„Je was als kind zo’n droomster. Of nee, dat niet alleen. Je had zo’n heerlijke fantasie en het kleutertje Ellen kon zo heerlijk verrast haar bolletje opheffen als ik pianospeelde, en je bleef onbeweeglijk luisteren, of je sloeg de maat. Het was enig. Dat vonden niet wij, je liefhebbende ouders, maar ook de rest van de familie. De piano was voor Ellentje zo iets als een toverfluit. Ik dacht... wij dachten, dat je een sterk ontwikkeld muzikaal gevoel had en zou ontwikkelen. Verveel ik je met mijn verhalen over het kindje Ellen?”

„Nee, ik vind het wel leuk,” zei Ellen vlug. „Was jij... ben jij... en

vader erg teleurgesteld omdat Ellen opgroeide tot een doodgewone lawaaijerige tiener zonder speciale gaven?"

„Natuurlijk niet.”

Mevrouw Thomas' antwoord kwam snel en nadrukkelijk. „Wij zijn blij dat je zo'n normale lawaaijerige tiener bent. En dat je van je eigentijdse muziek houdt, vind ik goed en gewoon, maar in een hoekje van mijn hart kan ik het niet begrijpen dat je alleen met zoveel openlijk gedemonstreerde tegenzin naar een schoolconcert bent te krijgen als het om iets anders dan popmuziek gaat. Als het heel goede groepen zijn, kan zelfs ik, en je vader ook, die muziek waarderen. Tenslotte zijn we nog geen tachtig. Maar ik zou al die andere mooie muziek niet kunnen, niet willen missen. Ik bedoel, als je ouder wordt, voel je je zo arm als je niets anders hebt om op terug te vallen als je dit soort muziek, waar je nu begrijpelijkerwijze stapel op bent, gaat ontgroeien. Je kunt deze muziek wel altijd blijven waarderen, maar tegelijk met je geestelijke groei ga je toch ook uitzien naar muziek die meer geeft dan wat je nu alleen verlangt. Nee, ik zeg niet dat ik deze muziek onvolwassen vind, want zo is het niet, maar er is meer om te leren kennen, zo bedoel ik het. Ga niet altijd naar zo'n concert met het gevoel: Ze leuteren me aan m'n hoofd, ik vind er toch niks aan. Je kunt ook leren luisteren. Jij zéker, want dat kon je als kleuter al. En nu, mijn allerliefste meidje, ga maar weer plaatjes draaien. Ik gun het je van harte en ik ga naar beneden om koffie te zetten.”

Ze ging de deur uit, stak haar hoofd weer naar binnen en haar guttige gezicht leek op dat ogenblik precies op dat van haar dochter: „En ontzie de oren van je arme vader en moeder, en de oren van je studerende broer, die je ten onrechte hebt uitgescholden. Ik meen me te herinneren dat hij eergisteren nog een plaatje voor je meegebracht... dag Ellen, speel ze!”

Ze hoorde Ellen hartelijk lachen toen ze de deur onberispelijk dichtdeed. Vreemd genoeg had Ellen op dat ogenblik, na de heftige ruzie met haar broer en het gesprek met haar moeder, alleen maar zin om na te denken, zodat er een onwezenlijke rust rondom de Viersprong heerste om halfelf op een zonnige lentemorgen. Nadat deze rust een kwartier geduurd had, riep Jolande: „Oehoe... Ellen, ben je daar?”

„Ja, wat is er?” Het hoofd van Ellen dook eerst op, daarna verscheen Ellen helemaal en leunde levensgevaarlijk ver uit het raam.

„Voel je je wel goed?” vroeg Jolande bezorgd. „Het is zo stil!”

„Stel je niet aan!” zei Ellen zeer gematigd, meestal luidde het antwoord iets pittiger. „Ik zat gewoon even na te denken.”

„Ja, dat is een vermoeiende bezigheid,” gaf Jolande meelevend toe.

„Vermoeiend maar rustig!”

De rust duurde natuurlijk niet lang. Ellen las een boek en had als achtergrond voor een uurtje leesgenot de Ed Hawkins Singers gekozen, maar deze keer wel, zoals Wim zuchtend constateerde, op een laag pitje gedraaid. Hij had zelf, geflankeerd door de zussen, tijdens een enthousiaste uitvoering van de Ed Hawkins Singers geïnspireerd meegezongen en geklapt, maar als achtergrond van een ingewikkelde meetkundeopgave leek deze vorm van muziek minder geschikt. Maar ja, de kamer van je luidruchtig musicerende zus binnenrennen en daar alle platen door de lucht zwiepen mitsgaders de pick-up afgooien, deed je ook maar ééns, in razende woede ontstoken. Je kon er moeilijk mee aan de gang blijven. Dus leed broer Wim in stilte en hoopte er het beste van. Ze deed nu tenminste haar best om het lawaai iets minder oorverdovend te houden.

Ellen kwam niet meer op het gesprek met haar moeder terug, maar twee weken later kwam ze op een morgen tegen half tien naar beneden. Het tijdstip verwonderde haar moeder niet, want de huidige lesroosters liepen voor haar, die nog aan mulo, hbs en gymnasium gewend was geweest, nogal uit de hand. Wat mevrouw Thomas wel verwonderde: Ze droeg haar beste pak, haar tuinpak, zoals ze het zelf noemde, wit bloesje, blauwe broek met dito bovenstuk en bandjes over de schouders. Het blonde haar hing los en goed geborsteld om haar hoofd. Aan haar kleine voeten prijkten zowaar de hippe blauw witte sandalen, in plaats van de afgetrapte sportschoenen.

„Moet je naar een feest?” informeerde mevrouw Thomas. „Je bent zo netjes!”

Ellen bekeek haar onberispelijk schone nagels.

„Nou, een féést...

„Wie wilde er naar een pianorecital mét uitleg? Ik heb gezegd dat ik ook wilde. Ik denk dat er zo'n dertig lui gaan. Wel knus, in het kleine zaaltje van de schouwburg.”

„Heb je je daarvoor zo opgedoft?” informeerde Jolande.

„Als jij het opdoffen noemt, als je iets behoorlijks aantrekt in plaats van de schoolplunje... ja,” zei Ellen waardig. „Moeder zegt altijd als ze uitgaat, dat het niet waar is, als je zegt dat je in je oudste plunje kunt gaan, want dat je om muziek of om het toneel alléén gaat. Ten

eerste is dat bij de meeste mensen natuurlijk niet helemaal waar, en ten tweede, zegt moeder, dat vind ik ook, dat er netjes uitzien een soort eerbetoon is aan degenen die jou met hun muziek of toneel-spel proberen te amuseren. Daarom is je zus opgedoft.”

„Nou, sorry, hoor,” zei de goetige Jolande. „Je ziet er leuk uit, blauw pakkie bij blauwe ogies en blauwe schoentjes. Je laat alles maar blauw-blauw.”

Het troostte Ellen dat er meer waren die zich een beetje hadden opgeknapt met een leuk truitje of een ander detail dat feestelijk aandeed, en ze dromde met de anderen mee naar binnen. Het interesseerde haar niet zo waar ze een plaats kreeg, maar klein en slank, werd ze als het ware tussen de dringende troepen doorgeperst en kwam op de eerste rij terecht. Ze zat stilletjes te luisteren naar het stemmenlawaai in de kleine zaal, en ze dacht: Wat zou die Alexander Seelen-De Bronck voor een man zijn? Een gezellig dikkerdje... een oude man met een grijze kuif en een zware stem? Brrr, je zult voor zo'n zaal wáár moeten maken dat het allemaal zo mooi is! Stel dat ze herrie maken terwijl hij speelt of gaan roezemoezen als hij praat. Ik heb nou al medelijden met je, Alexander Seelen, en ik benijd je niet. Het stemmengeroes ebde weg toen de pianist kwam. Van opkomen kon niet gesproken worden, want hij stond er opeens, wandelde rustig naar de vleugel en ging zitten, zonder enig misbaar of interessantdoenerij. Hij was jong, natuurlijk wel een stuk ouder dan zijn toehoorders, maar jong was hij in ieder geval. Iemand die de gave van een natuurlijk overwicht bezat, zelfs voor hij één woord had gezegd. Er viel niets te sissen, te roepen of te fluiten. Ze zaten daar en ze keken, benieuwd naar de dingen die komen zouden. Misschien dachten ze, nieuwsgierig, ook wel: Wat zou zo'n jonge vent nou te vertellen hebben en kan hij werkelijk zo goed op die vleugel terecht dat hij óns iets te vertellen heeft?

Als Alexander Seelen-de Bronck al nerveus mocht zijn, dan toonde hij dit toch niet. De kleine zaal had geen podium, hij zat op gelijke hoogte met het jeugdige publiek. Alexander Seelen, die alles mee had, zijn uiterlijk, zijn stem en vooral zijn gave om het instrument dat hij bespeelde tot leven te brengen. Hij begon zo maar, rustig, te praten.

Zijn stem was donker en hij articuleerde de woorden goed. Zijn ogen zwierven door de kleine zaal... jonge, geïnteresseerde gezichten,

een meisje op de eerste rij in een fel rode trui, daarnaast een heel kleintje in blauw en wit, en even verder lang opgeschoten jongens. Een met een wilde blonde haardos, de ander met een enorme bril op zijn forse neus... kleinigheden die zich in zijn geheugen vastlegden. Alexander Seelen begon te praten over eigentijdse muziek, onderstreepte fors met voorbeelden en ging, geleidelijk over in een levendige beschrijving van de muziek van Chopin, zijn walsen, zijn preludes, polonaises, balladen en zijn etudes... ach, te veel om op te noemen.

De mens Chopin achter de muziek kwam uit zijn woorden sterk naar voren, de boeiende, nooit te doorgronden persoonlijkheid, waarover bibliotheken waren volgeschreven maar waarmee je je verbonden voelde als je naar zijn muziek luisterde, zijn muziek kon spelen.

„Nee, ik zal jullie niet vervelen met te veel woorden,” zei hij. „Luister eens naar deze Etudes in Ges Dur... gracieus, beweeglijk. Zie je de vlinders dartelen in de zomerzon? Ze hebben maar zo'n kort leven, de vlinders. Wij ook!”

Alleen een sterke persoonlijkheid ziet kans om een zaaltje met jonge mensen zo te boeien, dat ze doodstil luisteren naar je woorden en voelen en zien wat jij wilt dat ze voelen en zien. De vlinders... ze wáren er. Boven het zomerlandschap waar de bloemen wiegden in de wind. En nog voor ze van hun verbazing waren bekomen, ging hij, ditmaal zonder uitleg, over: „Etude in As Dur... allegro sostenuto,” zei hij zacht. En dan, met zijn handen nog op de piano, wendde hij zich tot de jonge mensen die naar hem luisterden.

„Wat hoor jij in deze melodie?” Hij keek naar de felrode trui, het gezicht daarboven zag er peinzend en nogal hulpeloos uit: „Ik weet het niet, ik vond het alleen maar mooi.” Het klonk ontwapenend eerlijk, en Alexander knikte.

„Het ís mooi, een van de mooiste melodieën, althans dat vind ik. En jij... ja, ik bedoel het kleine blauwtje!” Hij knikte in Ellens richting.

„Waarom doet de melodie jou denken?” Hij onderstreepte zijn vraag met het hoofdmotief en hij deed het meesterlijk, zijn aanslag had de warmte en de gloed van fluweel.

„Ik...” Ellen aarzelde even. „Ik vind het lijken op de golven van de zee, het heeft voor mij in ieder geval iets te maken met water dat in beweging is.”

„Goed zo, kindlief.” De pianist glimlachte even. „Voor Chopin betekende die melodie hetzelfde: water dat in beweging is... golven.”

Niemand verveelde zich, en het werd toegestaan om vragen te stellen.

Er werd een redelijk en verstandig gebruik van gemaakt, plagerij, bedoeld om de pianist in het nauw te drijven, bleef achterwege. Ze mochten elkaar gewoonweg, de jonge pianist en zijn jonger publiek, en hij kon boeiend vertellen en illustreren met zijn handen.

Het uur vloog voorbij. En toen zei Alexander Seelen ernstig maar met een lach in zijn ogen: „Nu wil ik als slot van een erg prettig uur, een uur waartegen ik heb opgezien, dat mag je wel weten, een wals zonder commentaar. En nu denken jullie dat ik een wals van Chopin ga spelen. Overbekende muziek, altijd mooie muziek. Toch doe ik dat nu eens niet. Ik ga een wals spelen die ik mooi vind. Een wals van een helemaal niet zo bekende componist. Misschien wordt die wals zelden gespeeld. Ik weet het niet. Die wals heet officieel Wals in E Dur van Moskowski. Ik noem ze Concertwals. Waarom weet ik niet, en misschien zal ik het ook nooit weten... ik hou van deze wals... lieflijk romantisch. Misschien vind je ze sentimenteel, maar ik vind ze boeiend, een beetje weemoedig... mijn concertwals.”

Alexander Seelen speelde zijn concertwals, lieflijk, vloeiend... helemaal een wals met de weemoed van iets dat voorgoed voorbij is... een heel tere melodie. Ellen wist niet waarom de tranen haar in de ogen schoten, het kon haar ook niets schelen. Het was een zuivere emotie, die ze niet kon ontleden, maar die ze diep in haar hart voelde.

Ze zou er woorden bij hebben willen dichten, als ze het talent daarvoor gekregen had. Een wals die ergens een ‘Vaarwel, voorbij... voorgoed voorbij!’ voor haar betekende. De melodie kwam van heel ver tot haar, ze zag de pianist vanaf grote afstand en ze hoorde de wonderlijke, tere melodie alsof ze, heel ver weg, aan het eind van een tuin in de zomeravond werd gespeeld... een onbekend stuk muziek, dat een onuitwisbare indruk maakte op een bijna dertienjarig meisje. Een indruk die meer was dan alleen maar het mooi vinden van een lieve, romantische wijs. Ze kon het eenvoudigweg niet verklaren en ze schrok op uit het onwerkelijke gevoel alsof ze tussen tijd en ruimte zweefde. Het applaus van het kleine publiek was eerlijk en spontaan. Met een vlugge blik zag Alexander dat het kleine blauwtje roerloos zat te kijken en niet eens klapte. Ze had er kennelijk niets van begrepen.

De pianist was al verdwenen voor het publiek, dat geen haast maak-

te, zoals, heel storend, met een concert meestal wel het geval is, schoorvoetend het zaaltje begon te verlaten.

„Een hartstikke fijne middag!” luidde het commentaar van het ‘rode truitje’, dat Annelies heette. „Ik vond ’m ook nog enig om te zien en hij kón spelen en goed vertellen. Zo wil ik nog wel vaker naar zulke middagen, wat jij, Ellen? Hé, slaap je? Doe niet zo duf!”

Ze praatten buiten nog wat na, gingen in clubjes uiteen maar waren het erover eens dat het een geweldige middag was geweest.

Ellen stapte op haar fiets en reed langzaam naar huis. In de lange, rustige laan die naar Viersprong voerde, voelde ze zich voor het eerst in haar leven diep bewust van de lente, die zich aankondigde door het wazige groen aan de bomen en de struiken, die de roze gloed van de komende bloemenpracht al vaag toonden.

Ha, het wordt lente! dacht je ieder jaar. Nou wordt het gauw warm, ik kan weer gaan liggen zonnen. Fijn, naar het strand!

De lente was gewoon mooi en fijn in het geheel genomen, maar ze had niet bewust gekéken naar de lente, zoals ze het nu deed. Als muziek dat in je los kon maken... Ellen zuchtte en kwam in een rustige, nadenkende stemming binnen.

„Was het mooi?” vroeg haar moeder, die automatisch thee schonk, want Ellen behoorde tot de theeleuten, zoals broer Wim altijd vriendelijk opmerkte.

„Ja, het was mooi!” Ze vergat haar thee en bleef afwezig voor zich uit staren. „Heb jij dat vroeger ook weleens gehad, dat je opeens zo vreselijk ergens van onder de indruk was? Het hindert niet wat... de lente, muziek, een melodie.”

„Ja, natuurlijk heb ik dat gekend. Je gaat de dingen beter zien, meer beseffen... en eigenlijk blijft je hele leven een grote ontdekkings-tocht. Als je dat niet meer hebt, ben je een ongelukkig mens.”

Mevrouw Thomas vermeed de fout Ellen een beetje te plagen, en te zeggen: Kind, kom uit hoger sferen en drink je thee voor ze koud wordt. Ze voelde dat er iets was waardoor Ellen zich diep getroffen voelde.

„Heb je de muziek ontdekt?” vroeg ze. „Ik bedoel... het andere soort muziek dat er ook is en door jou niet begrepen wordt.”

„Ja... ja, dat is zo. Die pianist, hij was nog erg jong, boeide geweldig door zijn voordracht, en hij kon prátén... nou, het was muisstil. Moet je voorstellen, onze troep, en dan stíl, maar het was zo! Hij, die pianist, heeft het over Chopin gehad en verschillende etudes

gespeeld. Ik vond dat fantastisch, maar ten slotte speelde hij iets dat hij erg mooi vond. Hij vond het niet erg, zei hij, als we hem daarom sentimenteel vonden. Het was geen wals van Chopin of van een andere enorm bekende componist, maar... o moeder, ik vond het zo geweldig! Ik zou die melodie wel vast willen houden, ik kan aan niets anders denken en ik ben bang dat ik hem toch vergeet. Alleen nog maar, diep in me weet ik, hóveel het me deed. Wat een gek kind ben ik eigenlijk, hè?"

„Was het zó'n mooie melodie?" mevrouw Thomas glimlachte naar Ellen. „Liefje, als het je zoveel heeft gedaan, probeer dan om de muziek te krijgen. Je hebt toch een pick-up... dáár zijn we van overtuigd!"

Ellen glimlachte alleen maar om het grapje. Het was een geschenk als je een moeder bezat die de dingen aanvoelde en je niet voor gek zette als je in een ongewone, niet te peilen stemming thuiskwam. Ze had evengoed kunnen zeggen: Kind, blij dat het mooi was maar drink nou je thee op en doe niet zo sentimenteel, da's niks voor jou. Mevrouw Thomas zou dan trouwens iets hebben gezegd dat ze zelf niet geloofde. Ze had van de kleuter Ellen en het opgroeiende kind een buitengewoon muzikaal gevoel verwacht en aangevoeld, en het had haar een beetje teleurgesteld dat Ellen meteen als het ware verdronk in de popmuziek en alle andere muziek op de rommelzolder smeed.

Dat je zowel het een als het ander kon leren waarderen wilde ze niet aanvaarden... tot deze dag. En eigenlijk vond Ellens moeder het niet ongewoon, want Ellen was nu eenmaal een kind van uitersten. Ze deed de dingen nooit half. Als ze ergens niet achter kon staan, begon ze er niet aan.

Dat het tóch bij het horen van die ene concertwals iets méér was geweest dan het aanvaarden van het luisteren naar een ander soort muziek kon ze niet uiten, ook al zou ze het hebben gewild. Ze had gehuild, niet uit sentimentaliteit, maar omdat er op dat speciale ogenblik iets naar haar overkwam, haar in bezit nam en op een manier, die pijn had gedaan, toch gelukkig gemaakt had. Ze wist het, maar had er geen verklaring voor. Hoe kun je gevoelens en zeker zulke subtiele, ooit helemaal verklaren?

Tot grote verbazing van de familie bleef de pick-up in Ellens kamer die avond zwijgen.

„Ellen op haar kamer en geen muziek?" vroeg Ellens vader verbaasd.

„Is ze ziek?”

„Nee, ze heeft muziek ontdekt,” zei Ellens moeder. „Ze heeft erg genoten van het schoolconcert en moet dat blijkbaar even verwerken.”

De volgende weken besteedde Ellen een groot deel van haar zakgeld om een klassieke plaat te kopen en ze stroopte, zoals haar moeder het noemde, stad en land af, op zoek naar de concertwals, die ze echter nergens kon vinden.

Na verloop van tijd raakte ze de melodie kwijt, maar de herinnering aan het muziekstuk, dat zo'n grote indruk op haar had gemaakt, bleef. Als ze platen kocht bleef ze naar een bepaalde melodie zoeken maar ze vond 'm nooit. De middag van het schoolconcert had haar geleerd dat er naast de muziek die al wat jong is, aanspreekt, nog zo oneindig veel mooie boeiende melodieën bestaan, muziek die nooit gaat vervelen en altijd nieuw blijft.

HOOFDSTUK 2

Ellen had nooit gearzeld als het over haar toekomst ging. Ze wilde kinderverzorgster worden en ze werd het ook want ze deed nu eenmaal niets half. Ze had geen enkele moeilijkheid met de opleiding, omdat ze behoorlijk kon leren en graag zo vlug mogelijk klaar wilde zijn. Ellen was niet het type dat moeizaam moest blokken om er te komen en eigenlijk ging voor haar alles zo van een leien dakje, dat ze in de familie de bijnaam Het gelukskind kreeg. Ellens vader lachte erom maar haar moeder voelde zich huiverig. Bestonden er gelukskinderen?

Ja, misschien tot op zekere hoogte, maar geen mens kon hopen of verwachten dat het leven alleen maar gezellig en gemakkelijk voortkabbelde. Ook gelukskinderen moeten eenmaal tot de ontdekking komen dat het leven voor ieder mens meer in petto heeft dan alleen een zak vol geluk. Ellen solliciteerde een paar maal tevergeefs. De eerste keer stond de omgeving haar niet aan, ze vond het gebouw te kil aandoen, en toch vond ze het wel mooi. De directrice kon best een prima vrouw zijn, maar in Ellens ogen had ze iets van een goed functionerende computer. Hier zou beslist veel mislopen, maar de kinderen leken, voor zover aan Ellen vertoond werd, op goedverzorgde en even goedgedrilde soldaatjes, en dat hoefde voor Ellen

niet. Voor haar mocht er van alles mislopen en het huis verveloot zijn, als er maar mensen woonden die wisten wat een kind nodig had om gelukkig te zijn. Het volgende adres stond Ellen wel aan, maar hier werd ze gewogen en te licht bevonden.

Ze leek zo erg jong, bijna een kind met de kinderen. Ze kozen bij nader inzien een sollicitante met een indrukwekkender uiterlijk.

„Nou ja, graag of niet!” zei Ellen schouderophalend. „Ik ben echt niet zo vlug te ontmoedigen.”

Ze schreef haar derde brief. Kindertehuis Zonneheuvel lag ergens op de Veluwe. De reis erheen had nogal wat voeten in de aarde, het ging met trein, bus en een eind lopen, en Ellen dacht ondeugend: als ik hier aangenomen word, kan ik beter meteen een wagentje aanschaffen! Het ligt wel erg ver van de bewoonde wereld.

Het huis was groot en opgetrokken van een soort roze baksteen, die nogal wonderlijk aandeed, maar in ieder geval wel vrolijk. Ellen hield wel van witte huizen maar met roze had ze weinig ervaring. Het huis lag inderdaad op een glooiing, en met enige fantasie kon men daaruit een heuvel maken. Vandaar dat het huis Zonneheuvel heette. De tuin rondom was heel groot en volop geschikt voor kinderen om heerlijk in te spelen. Het huis lag wel midden in het bos, en Ellen vroeg zich af of alle bezoekers zo'n weinig comfortabele reis moesten maken om er te komen, maar enfin, dat bevorderde natuurlijk de rust.

Een meisje van haar eigen leeftijd deed open, ze zag er vriendelijk en gezellig uit in een jurk, die helemaal niet op een uniform leek. De twijfel viel zo duidelijk op Ellens gezicht te lezen, dat het meisje begon te lachen: „Ik ben een van de 'krachten', maar we dragen hier geen uniform, dat is prettiger voor de kinders. Bent u de sollicitante? Nou, kom maar mee, dan kunt u in de wachtkamer het slagveld vast overzien en ik waarschuw mevrouw Diederiks.”

Ellen werd alleen gelaten in een vrolijke lichte kamer met een enorm raam, dat uitkeek op een speelwei, waar zeker vijftientig kinderen, ruw geschat, speelden, schreeuwden, ruzieden en verder alle kreten uitstootten die te doen gebruikelijk zijn bij niet al te kalme spelletjes.

Een voetbal vloog door de lucht en een ander kreeg hem bijna tegen zijn hoofd, maar het 'bijna' bleek al voldoende om het aanstaand slachtoffer luid brullend om hulp naar een meisje te doen lopen.

Nou, dat is dan ook 'kind met de kinderen' dacht Ellen, en ze grin-

nikte om de uitdrukking ‘het slagveld overzien’.

Het meisje dat haar had binnengelaten, kwam haar ook weer halen. „Juffrouw Thomas, mevrouw!” Ze liet Ellen passeren en glimlachte nog eens bemoedigend tegen haar.

Achter een groot bureau troonde een magere, wat oudere vrouw, met grijs haar van het soort dat niet aan banden is te leggen, en op haar neus troonde een enorme donkere bril als omlijsting van vriendelijke, tegelijk kritische bruine ogen. Ellen kreeg een stevige hand en daar was ze blij om, want ze haatte het beruchte slappe handje, waardoor haar eigen handdrukken weleens te fors uitvielen.

„Ga zitten, kind, en vertel het maar!” Ze lachte om Ellens verbouwereerde gezicht. Mevrouw Diederiks had zo haar eigen manier om een meisje te testen.

„Wat wilt u dat ik vertellen zal?” vroeg Ellen met een snelle glimlach. „Ik heb de benodigde diploma’s, geen ervaring, maar ik zou dolgraag beginnen. En als ik niet van kinderen hield, zou ik dit beroep niet gekozen hebben. Dit is niet mijn eerste sollicitatie, maar eh...”

„Maar wat?” Mevrouw Diederiks streek afwezig over haar eigenzinnige haren. „Ik heb gezegd: Vertel het maar en dan moet je dat ook doen zonder te denken: kan of mag ik dit wel zeggen? Wat was er mis met die andere sollicitaties?”

„O, het waren er maar twee!” Ellen lachte nu hardop. „Het eerste huis was keurig, mooi en akelig netjes, net alsof er geen kinderen woonden. Die waren er wél, maar ze waren zo akelig braaf als gedrilde soldaatjes... ik zag ze spelen. Nou ja, spēlen. En ik dacht dat er een heel aardige weg bestond tussen een ongebreidelde bende en het ontnemen van ieder sprankje vrijheid om uit te dollen. Zo zie ik het nou eenmaal. Nou, het tweede huis leek me enig, maar ze wilden mij niet, omdat ik te klein en te tener was, te veel een kind tussen de kinderen... bang dat ik geen enkel overwicht op de kinderen zou hebben. Ik kon geen centimeter aan mijn lengte toevoegen of aan mijn breedte, en evenmin kon ik de mensen daar overtuigen dat ik veel verdraag maar echt niet met me laat spotten. Dat zijn dan wel mijn prille ervaringen. Ik weet van dit huis niets, het lijkt me een fijn huis met een prettige sfeer, dat merkte ik aan het meisje dat me binnenliet en ik had het volle gezicht op de tuin met spelende kinderen. Meer kan ik heus niet vertellen.”

Mevrouw Diederiks knikte, ze bladerde een beetje afwezig in Ellens keurig overgelegde map papieren. De sfeer in haar huis was goed,

omdat ze tot nu toe feilloos de juiste meisjes had weten te kiezen. Ze vond het ook belangrijk, dat ze goed met elkaar zouden kunnen opschieten en samenwerken. Eigenlijk had ze liever iemand die nog flink onervaren was dan een meisje, dat van roddelen hield en ontevredenheid zaaide. De tengere blonde Ellen met haar klare blauwe ogen en haar gevoel voor humor en werkelijkheidszin leek haar prachtig te passen in het zorgvuldig geselecteerde groepje. „Ik heb hier een stel alleraardigste meisjes,” zei ze ronduit „Ze kunnen ook onderling goed opschieten, en dat vind ik enorm belangrijk. Mijn mensenkennis laat me zelden in de steek, maar het zou kunnen gebeuren... enfin, de eerste de beste die de goede sfeer bederft, moet binnen de kortst mogelijke tijd weer verdwijnen.”

„Ik begrijp het!” Ellen grinnikte een beetje kwajongensachtig. „Ik zou hier dolgraag werken, of ik het góed zal doen weet ik niet. Ik kan alleen mijn best doen en u verzekeren dat ik nooit tot de roddelachtige soort heb behoord. Wat soms, in een bepaald milieu, erg moeilijk kan zijn, want je hebt alle kans dat ze je niet moeten en je een uitsloofster vinden. Ik heb het op school leuk gehad, en ook tijdens de opleiding.

Uitgezonderd één jaar met een geboren roddelaarster als dierbaar middelpunt. Ik zeg dierbaar, omdat zo iets altijd schijnt te trekken. Ik geloofde alles maar niet zo en was dus niet getapt Dat was wel beroerd, maar ik kon er eenvoudigweg niets aan doen.”

Mevrouw Diederiks luisterde op haar gemak, ze waren als directrice en sollicitante misschien een wonderlijk paar, maar ze begrepen elkaar wel en ze vonden dat allebei het voornaamste.

„Ik zit maar door te slaan!” Ellen kleurde, en ze besepte niet hoe smekend haar ogen waren. „Ik zou het verschrikkelijk vinden als ik hier niet mocht komen. Wilt u het met me proberen? Ik kan lang en hard werken en ik ben sterk, al zie ik er niet naar uit, en... eh...”

„Je moest het dan ook maar eens met óns proberen.” Mevrouw Diederiks stak haar de hand toe. „Wanneer kun je komen?”

„O, als het nodig is, over een paar dagen. Zegt u maar wat u wilt. Ik ben al met vakantie geweest, dus daar behoeft geen rekening mee te worden gehouden,” zei Ellen spontaan. „Misschien is dat zelfs wel gemakkelijker voor u. Ik heb altijd gehoord dat met vakanties de boel meestal in de knoop gaat.”

„Ja, dat is ook zo. Maar ach, we vangen dat hier onder elkaar vrij aardig op. Wel met teleurstellingen maar niet met lange gezichten,

dat kan eenvoudig niet, want daar lijden de kinders dan onder. Kom dan begin volgende maand, over anderhalve week dus. Is dat goed?"

„O ja, dat is uitstekend. Ik ben er zo blij mee!"

Het drong niet tot Ellen door, dat ze vergeten had te vragen hoeveel ze verdiende.

Mevrouw Diederiks maakte haar erop attent en waarschuwde ook dat ze beslist geen gouden bergen moest verwachten.

„O, dat salaris vind ik maar bijzaak," zei Ellen weinig zakelijk. „Ik stel niet zulke hoge eisen. Ik vind het best als ik krijg wat me redelijkerwijs toekomt."

„Wil je het huis en de meisjes plus de kinderen zien, of heb je geen tijd?" vroeg haar aanstaande werkgeefster.

„O, dolgraag! Ik heb tijd genoeg," verzekerde Ellen.

Ze liepen samen naar beneden en bekeken het lichte, vrolijke huis, waaraan het duidelijkste kenmerk was dat er kinderen woonden en speelden. Het geluid van hun stemmen vulde het huis, omdat ze bezig waren, niet al te geordend, om vanuit de tuin naar binnen te hollen. Er barstte namelijk net een regenbui los toen mevrouw Diederiks en Ellen de speelkamer bekeken.

„Daar zijn ze dan... twintig stuks!" zei mevrouw Diederiks droog en ze bleef op de been ondanks het feit dat een kleine jongen enthousiast tegen haar opsprong om een verward verhaal over een kikker te vertellen.

„Ja jongen, dat is prachtig. Heb je 'm toen weer laten wegspringen?"

Mevrouw Diederiks bleek het verhaal goed te begrijpen, ze streek de jongen over zijn bol en wenkte de beide meisjes dichterbij. „Linda en Gerdien, dit is jullie nieuwe collega Ellen Thomas. Ze komt over anderhalve week en ze houdt net zoveel van dit werk als jullie allemaal, en ze is van plan een prettige collega voor jullie te zijn, en ik weet dat jullie dat voor háár zult zijn."

„Leuk dat er een bij komt," zei Linda, het meisje dat de deur voor haar had geopend. „Ik meen het echt! Sorry, hoor, maar ik ben de flapuit van de familie."

„Dat is ze, maar niemand heeft er hinder van, want het hele huis zit vol flap-uitjes!"

Linda schudde haar hartelijk de hand. „Kinderen zeggen meestal heel wonderlijke dingen, niet wonderlijk voor het kleine spul, maar het klinkt alleen maar gek in onze oren. Zelf zijn ze dan heel serieus. Mocht je dus ook een flapuit zijn..."

„Nou, gematigd... soms wel, soms niet.”

Ellen genoot, dit was wel een heel andere kennismaking dan keurig handjes geven, beleefd glimlachje en een taxerende blik, die met dat glimlachje in strijd was.

Mevrouw Diederiks werd aan de telefoon geroepen en vroeg aan Linda of ze Ellen verder wilde rondleiden.

Dat deed Linda grondig, speelkamer, eetkamer, zitkamer van de meisjes en de kamer die ze met Linda zou moeten delen.

Het zag er allemaal heel licht, modern en gezellig uit, al leek het niet op de plaatjesmooie scholen uit fraaie tijdschriften.

„Hoe lijkt het je?” vroeg Linda, ze stonden voor het raam en keken vanuit de grote kamer die ze voortaan samen zouden bewonen naar de speelwei en het stuk bos dat erachter lag.

„Ik vind het gewoon dolgezellig!” Ze zweeg even en voegde er toen aarzelend aan toe: „Ik, eh... het is net een groot gezin, dat een groot huis moet bewonen en het allemaal klaar krijgt van een bescheiden salaris. Het is, eh... helemaal echt, het heeft weinig met een instituut te doen.”

„Dan heb je raak gemikt... midden in de roos.” Linda glimlachte.

„Eigenlijk krijgen we een idioot klein salaris, maar we zijn hier allemaal... en mág het alsjeblijft... nog een beetje idealistisch aangelegd. Het huis is familiebezit van mevrouw Diederiks en hoe ze de touwtjes in handen houdt en de eindjes aan elkaar knoopt, weten we niet. Het kostgeld voor de kinderen... giften... eigen geld en een of andere stichting die af en toe wat bijspringt. Dat zijn tenslotte onze zaken niet, hóe ze het doen, maar het gebeurt, en daarom zijn we hier zo graag, en kan het ons niet schelen of we haar tegen de vergoeding van een snertsalarisje moeten helpen. Als je meer wilt verdienen, moet je eenvoudigweg h́ier niet komen. En nog afgezien van het feit dat ze niet meer personeel kan betalen, krijg je er ook niet veel die tegen deze condities willen werken. Er is nog een vierde meisje... we zullen haar dadelijk wel ergens tegenkomen... dat is de jongste dochter van een echtpaar dat een kindertehuis heeft in Limburg... al jaren. Roda Middendorp is, geloof ik, net als haar hele familie, geboren voor dit werk. Nou, dan hebben we iemand die de tuin bijhoudt, twee in de keuken, een oudere vrouw en een hulpje, en iemand voor het zware werk. Dat is de hele staf, altijd nog acht mensen om uit te betalen. We werken gewoon allemaal hard en meer valt er niet te vertellen. De rest zul je zelf wel ondervinden. Je

bent natuurlijk vaak doodmoe, kinderen kunnen nu eenmaal heel erg afhankelijk en stom vervelend zijn en het kost altijd alles van jezelf om er helemaal voor ze te zijn. Het zijn kinderen die allemaal geleefd hebben onder moeilijke omstandigheden, en die kunnen van zo'n verschillende aard zijn, dat weet je ook wel."

„Ja, dat is zo!” Ellen keek naar het nu zo verlaten grasveld, naar het bos in de verte en de schemering van een wit huis. „Veel burens heb je hier niet. Woont daarginds ook een gezin met kinderen?”

„Daar? O nee, daar woont een heel erg teruggetrokken mens, een man, en hij heeft een kennel. De kinderen zeggen dat hij de boeman met de grote zwarte hond is. Kinderfantasie... hij leeft erg teruggetrokken en je ziet hem wel vaak wandelen met de hond, maar hij moet van niemand hier of in het dorp iets hebben. Zo iets is natuurlijk ook wel zonderling, vooral omdat hij nog jong is, maar enfin, dat moet hij weten. Ik vind het een beetje zielig, een man alleen in zo'n groot huis, Een vrouw uit het dorp werkt er, maar die kan alleen maar vertellen dat haar werkgever bijzonder stuurs is en haar steevast uit de weg gaat. Die man is heel erg mensenschuw. Ik zeg dit niet om te roddelen, maar je vraagt wie er woont... nou, dat is Sander Eelen, en verder weet niemand iets. De kinderen lopen in een grote boog om hem heen, ze zijn bang voor hem. Wij hebben geen last van hem en hij blijkbaar ook niet van ons, al zal het lawaai weleens schokkend zijn, Trouwens, zijn honden zijn ook niet geluidloos.”

Er werd op de deur geklopt en een meisje met donker haar en donkere ogen kwam binnen.

„Roda Middendorp!” Haar handdruk was flink en haar glimlach prettig. Ze had een typisch accent, dat Ellen niet thuis kon brengen. Roda kon dan wel uit Limburg komen, maar ze sprak 'zuiver Nederlands met een tikje', zoals Ellen het voor zichzelf kwalificeerde, nauwelijks merkbaar en toch aanwezig.

Ze was natuurlijk nieuwsgierig naar haar aanstaande collega's maar ze nam aan, dat ze later wel iets meer over het drietal zou horen. Linda, Gerdien en Roda leken haar alledrie sympathiek, aangezien ze haar geen van drieën terughoudend hadden begroet, nam ze aan dat ze op de drie ook een behoorlijke indruk had gemaakt.

Roda verdween, omdat er geroepen werd, en Linda zei: „Roda is een schat van een kind, ze wilde met opzet hier een paar jaar werken. Mevrouw Diederiks is een kennis van haar ouders, en in dat kinder-

tehuis van Roda's ouders ligt het allemaal een beetje anders. Haar vader is dokter en haar moeder is de oprichtster van het tehuis, een schatrijke Engelse... ja, vandaar haar accentje. Als zij er nog eens uitscheiden, dan neemt de oudste dochter Monica, die arts is en met een kinderarts getrouwd, de zaak, als je het zo noemen mag, over. Ik heb er weleens gelogeed. Het is een heerlijk huis, net als dit wat de sfeer betreft, maar zonder geldgebrek. 't Is trouwens een heel bekend huis. Het heet De Toekomst, en ik denk, dat ze in de loop van de jaren al heel wat mensen op weg naar een behoorlijke toekomst hebben gezet. Monica's man heeft zijn vrouw nog als baby gekend, hij was zélf een van de kinderen uit het tehuis. Een heel moeilijk geval, destijds. Ik kom uit een groot gezin en ben in het bezit van twee zussen en drie broers. Gerdien heeft geen broers of zussen maar is nooit het verwende kind van gegoede ouders geweest, ofschoon ze die rol gemakkelijk zou kunnen spelen als ze het gewild had. Haar ouders, die in een onzinnig grote kast van een bungalow wonen... zo iets met een zwembad en een wijnkelder onder het huis en overal knoppen waardoor automatisch alle gordijnen open en dicht gaan en fontein in een park met fazanten gaan spuiten. Nou, die ouders vinden het natuurlijk onzinnig dat hun dochter niet iets 'beters' heeft gekozen.

Gerdien dan, is een prima kind met een enorme hekel aan de griezelig mooie bungalow van haar ouders. Ze vindt het geen huis maar een tentoonstellingsruimte. Zo, nou weet je een en ander over ons. En terwijl ik je naar beneden geleid... hoe zeg ik dat... mag jij je even voorstellen. Ellen Thomas... en verder?"

„Nou, heel gewoon, een zus, een broer, lieve ouders en een gezellig huis dat op een grasveld met een enorme ouderwetse lantaarnpaal staat. Vroeger de schrik van de familie door het afgrijselijk lawaai dat ik aan mijn pick-up ontlokte... bijna slaande ruzie met broer tot pret van zus... Enfin, het gewone gedoe maar toch is het altijd een gezellige boel geweest, met hele drommen vrienden en vriendinnen over de vloer. Dat mocht altijd... een normale familie waar verder weinig over te vertellen valt.”

Beneden nam Ellen afscheid van mevrouw Diederiks, en Linda moest nodig weer naar haar kinderen terug, Heel blij en op haar gemak liep Ellen het bospad af. Bij de splitsing van de weg zag ze een lange donkere man met een grote herdershond aankomen. Toen de man Ellen zag, aarzelde hij even en wijzigde zijn koers, hij

sloeg een uiterst smal paadje in, hij ontliet Ellen bewust en dat was zo duidelijk, dat ze zich fel beledigd voelde, ofschoon ze de man helemaal niet kende. Dit moest de bewoner van het witte huis wel zijn, en ze hoefde zich niet af te vragen of hij inderdaad, zoals Linda had verteld, mensenschuw was. In het voorbijlopen draaide ze haar hoofd in de richting van het pad en zag de man en de hond dicht naast elkaar hun weg kiezen langs het steeds smaller wordende pad. Hoewel het feit op zichzelf niet belangrijk was, omdat ze de man niet kende, bleef het kleine incident haar bij als de enige vervelende ervaring van de dag want ze kwam heel enthousiast thuis.

„Nou, rijk zul je er niet van worden,” merkte haar broer droog op.

„Als je het dan maar naar je zin hebt. Het zal wél afwisselend zijn, het kindergebrul daargelaten! Midden in de bossen, lekker rustig.”

„De grote kindervriend spreekt! Man, bemoei je er niet mee!” verzocht Ellen. „Zeker, het is een rustige omgeving, en daar hou ik van.” Voor de levendige Jolande, die altijd gezelschap en uitstapjes zocht, zou het ook niet ideaal zijn.

„Als Ellen zich er gelukkig bij voelt, dan moet ze gaan,” vond haar vader. „Zo denken wij erover. Die paar honderd gulden, nou ja, het is nauwelijks een salaris voor de huidige tijd, maar geld is ook niet alles, en Ellen is zó enthousiast, dat is ook iets waard. Onze zegen heb je, hoor kind.”

„Het zal een beetje stiller zijn zonder jou, maar daar is nou eenmaal niets aan te doen.” Mevrouw Thomas schoof Ellen haar koffie toe. „Je zult wel niet ieder weekend thuis kunnen komen, maar nu gaan we denken: Ha, deze week komt Ellen thuis. Dat is niet zielig bedoeld, dat is doodgewoon... Het moet alleen even wennen.”

Ellen voelde zich gelukkig omdat ze het allemaal zo opnamen. Ze hadden ook kunnen zeggen: Kind, je bent mal, wie gaat zich nou voor zo'n fantasiesalaris in het bos begraven om zich krom te werken bij vijftig kinderen. Want werken móet je bij zo'n kleine bezetting.

Ellen voelde zich erg trots op haar familie, en die avond keek ze, toch met een tikje weemoed, naar de grote straatlantaarn, die de duisternis voor het huis wegnam... een lief en vertrouwd beeld. In haar nieuwe tehuis zou ze een kamer moeten delen met Linda en als ze naar buiten keek zou er 's avonds geen licht zijn... of misschien een héél klein lichtje in de verte uit het witte huis waar de man met de hond woonde.

Hij moest wel een heel eenzaam mens zijn en ongelukkig, want anders trok je je niet zo volledig van de mensen terug. Niemand bekommerde zich om hem, of misschien wilde hij dat niet. Ze had zich wel even gekwetst gevoeld, toen wij haastig het zijpad insloeg omdat hij haar zag aankomen. Maar waarom eigenlijk? Hij wilde geen contact met andere mensen, en toch... kon een mens ooit werkelijk zonder contact met anderen? Voor korte of langere tijd misschien wel, maar voorgoed? Ze huiverde en sloot de gordijnen. Ze ging naar Zonneheuvel om er te werken en niet om zich te verdiepen in de problemen van een zonderlinge bewoner in de buurt.

HOOFDSTUK 3

„Wie is er bang voor de zwarte man... zwarte man...” Linda keek met een blik van verstandhouding naar Ellen.

„Dat is het nieuwste,” zei Ellen fronsend. „Ik dacht dat ze niet echt bang waren. Ze weten niet eens waarvoor... maar hoe komt dat dreinerige boemankreetje toch voortdurend op het tapijt? Het lijkt wel een aftelversje, plagerij, van alles en nog wat. Ik hoor het de hele dag opduiken... en ik geef je méé aan de Zwarte Man... en ik heb het de eerste weken dat ik hier was niet gehoord.”

„Nee!” Linda plukte behoedzaam een tussen de struiken verward geraakt truitje los. „Sta stil, Jos... zó krijg ik het niet los. En schei uit met dat gejammer over de zwarte man. Die ís er helemaal niet.”

„Dat is wel waar. Hij kijkt boos, hij zegt nooit iets en hij heeft heel grote honden, die hij tegen je ophitst,” beweerde Jos, hij streek overtuigend langs zijn niet onberispelijke neus.

„Heb je geen zakdoek?” vroeg Ellen. „Nou, gebruik dat ding dan om je neus af te veegen. En er is geen zwarte man die honden op je loslaat. Hoe kom je aan dat verhaal? Hebben die honden jou soms gebeten?”

„Nee... nou!” Jos boorde zijn hak in het gras. „Ze zeggen het zelf!” Roda, op weg naar het schuurtje met een vergeten kinderfietsje waar je op het terras bijna over gevallen was, bleef stilstaan.

„Wat zijn de moeilijkheden?” vroeg ze, ze luisterde even en knikte.

„Ja, het is zo'n beetje getreiter op het wijsje van Who's afraid of the big bad Wolf. Dat nieuwe hulpje van onze tuinman is pas zestien, hij komt uit het dorp, en ik vermoed dat we het aan hem te danken heb-